ΑΡΙΘ. 379 ΕΝ ΕΡΜΟΥΠΟΛΕΙ ΤΗΝ 21 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1849. ΕΤΟΣ ΙΒ.

Ετησία συνδρομή δραχ. . . . 12
Τιμή της Καταχωρήσεως δι έκαστον στίχ. λεπ. 15

ΕΡΜΗΣ

εκδίδεται εκτάκτως

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

Ότε είδομεν τρείς ταυτοχρόνως κηρυττομένας νέας πολιτικάς ιδέας υπό τριών οργάνων του εν Αθήναις περιοδικού τύπου, την περί συγκαλέσεως δηλαδή εθνοσυνελεύσεως προς μεταρρύθμισιν του συντάγματος υπό του Αιώνος κηρυττομένην, την περί καταργήσεως του εκλογικού μας νόμου αντικατασταθησομένου υπό άλλου του της κληρώσεως, την υπό της Ελπίδος κηρυττομένην· και την της δημοκρατίας υπό του Ανεξαρτήτου κηρυττομένην, γνωρίζοντες καλώς τίνες είναι οι συντάκται των οργάνων τούτων του τύπου και τας τάσεις των, εξεφράσθημεν συμφώνως με την σχηματισθείσαν ενταύθα κοινήν γνώμην, ότι υπό τα κηρύγματα ταύτα κρύπτονται απαίσιοι και μαύροι σκοποί, σκοποί αναστατώσεως και εμφυλίων σπαραγμών. Ουδέ αμφεβάλλομεν παντάπασιν ότι θέλουν επί πέσει καθ' ημών κεραυνοφόροι οι συντάκται των εφημερίδων τούτων, και ότι κατά την επικρατούσαν παρ ημίν δημοσιογραφικήν ηθικήν, θέλουν κάμει χρήσιν πάσης εξυβριστικής εκφράσεως και βλασφημίας διά να μας καταπλήξωσιν. Αλλ' ημείς ολίγην προσοχήν εις λιβέλλους δίδοντες, ικανοποιούμεθα αρκούντως ότι εξεπληρώσαμεν ιερόν προς την πατρίδα καθήκον, σύραντες ή τουλάχιστον προσπαθήσαντες να σύρωμεν τον πέπλον τον καλύπτοντα τους μαύρους και καταχθονίους σκοπούς των κηρυγμάτων τούτων.

Πρώτος λοιπόν επέπεσε καθ' ημών λυσσώδης ο συντάκτης του Αιώνος διά του υπ' αριθ. . . . . φύλλου του· αλλ' έστω βέβαιος ότι και αν διάβραγή υβρίζων και βλασφημών, δεν θέλει μας αποτρέψει από του να ανακαλύπτωμεν πάντοτε καταχθονίους σκοπούς, διά να προλαμβάνωμεν καθόσον αφ' ημών εξαρτάται δυστυχήματα, ερημώσεις και καταστροφάς· ο καιρός της αγυρτίας και της απάτης παρήλθε πλέον.

Μήτε εις την αυλήν ουδέποτε εισήλθομεν, μήτε εσταυροφορήθημεν, μήτε δημοσίαν θέσιν θηρεύομεν, μήτε δεχόμεθα τοιαύτην και αν μας προσφερθή, πράγμα μολονοτούτο αδύνατον μετά την κατά έτεροχθόνων συστηματικήν καταφοράν των εντίμων πατριωτών Ρήγα Παλαμήδου και συντροφίας, μήτε μας γνωρίζει κάν ο επί του θρόνου καθήμενος Ηγεμών διά να υποτεθή ότι είτε από αίσθημα ευγνωμοσύνης προς Αυτόν παρακινούμενοι, είτε διότι θηρεύομεν θέσιν, βαθμόν ή άλλο πλεονέκτημα, γινόμεθα τυφλόν όργανον, ως ευηρεστήθη να μας χαρακτηρίση ο πατριώτης του Αιώνος συντάκτης. Η αυλή απ' εναντίας ή άλλως είπείν δύο αυλικοί, οι ως λέγεται ύψηλήν εύνοιαν απολαμβάνοντες, ο μεν ένεκα της περινοίας και των άλλων αρετών του, ο δε ένεκα των εξόχων προτερημάτων του ενεργούν προ πολλού να στερήσωσι τον άρτον των τέκνων μας και την εξόντωσίν μας, και προσέτι να καταστώσι Δερεμπείδες ο μεν της Σίφνου διά να καταπιέζη τους δυστυχείς κατοίκους της, ο δε της Σύρου. Εάν λοιπόν ο πατριώτης συντάκτης του Αιώνος ήθελε λάβει τον κόπον να μας επισκεφθή και να ίδη εκ του πλησίον την ελεεινήν κατάστασίν μας, ήθελε πληροφορηθή, ότι οι δύο ούτοι διαβόητοι αυλικοί κατέστησαν ή μάστιξ ημών. Μολαταύτα ως αληθείς της πατρίδος μας φίλοι θεωρούντες τον θρόνον και τον επ' αυτού καθήμενον ηγεμόνα ως άγκυραν της σωτηρίας της, υπομένομεν αγογγύστως όλα τα δεινά άτινα πάσχομεν, επί τη προσδοκία ότι θέλει φθάσει μίαν ημέραν εις τας ακοάς της Α.Μ. η αλήθεια, και ότι η κατάστασίς μας τότε θέλει βελτιωθή. Άς φωνασκή λοιπόν όσον θέλει ο Συντάκτης του Αιώνος, άς μας βλασφημή εάν δεν βαρύνεται και άς μας εξομοιοί εάν ευαρεστήται με τους κατά το έτος 1821 προδόσαντες την φιλικήν εταιρίαν· το κοινόν της Ελλάδος και αυτόν και ημάς γνωρίζει, και άς κρίνη αν ημείς οι φίλοι και προστάται της τάξεως είμεθα της πατρίδος μας προδόται, ή εάν ήναι τοιούτοι οι οπωσδήποτε ριπίζοντες την φλόγα ήτις δύναται να την αποτεφρώση.

Ο κύριος Ν. Βαλσαμάκης αφού, ως είς το προηγούμενον φύλλον μας είπομεν, επαιτήσας εις τας Αθήνας συνήθροισε πολλάς συστατικάς επιστολάς προς διαφόρους συμπολίτας μας, μετέβη ενταύθα όπου διέμεινεν είκοσι περίπου ημέρας, καθ' άς καίτοι πυρέσσων περιεφέρετο εις τας εμπορικάς αποθήκας και τας οικίας επαιτών ψήφους. Εξ άλλου μέρους δε οι φίλοι και υποστηρικταί του σπερμολογούν ότι είναι υποψήφιος του υπουργείου εις την βουλευτικήν εκλογήν της επαρχίας μας, ότι δε και η Α.Μ. ο βασιλεύς μας επιθυμεί ν' αναδειχθή τοιούτος. Αλλά το περιεργότερον πάντων είναι, ότι εις τοιούτον βαθμόν αναιδείας έφθασεν ο άνθρωπος ούτος, ώστε και ημάς τους ιδίους απεπειράθη να κάμη προσηλύτους του, και να μας μεταχειρισθή προς υποστήριξιν της εκλογής του, ενώ κάλλιστα γνωρίζει και το ανεξάρτητον του χαρακτήρος μας και τας φρονήματά μας· αλλ' έλαβε παρ ημών την δέουσαν εις τας προτάσεις και τας προτροπάς του απάντησιν.

Είναι μεν αληθές ότι ο κύριος Βαλσαμάκης διά τινων ιδιαζόντων προτερημάτων του εισεχώρησε πρό τινος καιρού εις την αυλήν, και αποκτήσας την εύνοιαν αυλικών τινών, κατώρθωσεν ένεκα αυτής κατορθώματα τινα πολύ υπερβαίνοντα τα του κυρίου Πριβιλεγγίου. Αλλά καθόσον μετά θετικότητος πληροφορούμεθα, απεκρούσθη εσχάτως απ' αυτής, και είναι η αισχροτέρα των αγυρτιών το να σπερμολογή ότι η Α. Μεγαλειότης ευαρεστείται να εκλεχθή βουλευτής της επαρχίας μας· είναι λέγομεν, η αισχροτέρα των αγυρτιών το να κάμνη χρήσιν του ιερού προσώπου της Α.Μ. αυτός και οι φίλοι του, διά να απατώσι τους πτωχούς τω πνεύματι εκ των συνεπαρχιωτών μας. Ωσαύτως αγυρτία εκ των αισχροτέρων είναι το να σπερμολογώσιν ότι ο κύριος Βαλσαμάκης είναι υποψήφιος του υπουργείου βουλευτής μας, ενώ κατά τα υπουργικά προγράμματα υπεσχέθησαν οι κύριοι υπουργοί μας αυστηράν αμεροληψίαν και ότι δεν θέλουν αναμιγνύεσθαι εις βουλευτικάς εκλογάς, και ενώ υπουργικόν τόλμημα εκ των μεγαλητέρων θέλει είσθαι το να τεθή υπό του υπουργείου βουλευτής της επαρχίας μας ο Βαλσαμάκης, αφού η ενεστώσα βουλή προ μικρού απεφήνατο ότι δεν έχει ούτος τα του βουλευτού προσόντα. Αλλ' εις τα καφενεία και την αγοράν συμφέρει να διαδίδωνται τοιαύται φήμαι εκπλήττουσαι τους αγροίκους εκ των συμπολιτών μας, ώστε θεωρούντες ως παντοδύναμον τον Κ. Βαλσαμάκην να δώσωσιν εις αυτόν τυφλοίς όμμασι τας ψήφους των. Κατ' ευτυχίαν όμως, και καθόσον μετά θετικότητος πληροφορούμεθα, το νοήμον κοινόν της επαρχίας μας κατενόησεν ήδη αρκούντως ότι εξασκείται κατά των αληθών συμφερόντων του αγυρτία, και επομένως έτρεψαν προς αυτόν τα νώτα οι πλείστοι των οποίων έκρουσε τας θύρας ο Κ. Βαλσαμάκης.

ΠΑΡΑΦΥΛΛΙΣ.

ΕΘΕΛΒΙΝΑ.

Μετάφρασις εκ του Γαλλικού.

Συνέχεια. Ίδε τους Αριθμούς 367 έως 378.

Μετ' ολίγον ο Σαιντιβέρ επανέλαβε το λογικόν του όμου και την θηριώδη εκείνην ησυχίαν, ήτις καταφρονεί και αποβάλλει της συνειδήσεως τους ελέγχους· και μόλις εννόησε τον Ρυθμέρον όταν επέστρεψε και τω είπεν ότι ο στρατός του ήτον έτοιμος.

« Όχι, είπε, μετέβαλα σκοπόν· επανάφερε τους στρατιώτας μου εις την θέσιν των. Και συ, πιστέ Ρυθμέρε, άκουσον, και εκτέλεσον τους σκοπούς μου. Γνωρίζεις το ποτόν εκείνο το οποίον εξασθενίζει κατ' ολίγον τας αισθήσεις και φθείρει την ζωήν· πρέπει λοιπόν να βάλης από αυτό εις το ποτήριον της αϊχμαλώτου μου, της οποίας η υπερηφάνεια και το κατ' εμού μίσος θέλουν εξασθενήσει όμου με αυτάς τας δυνάμεις της. Ύπαγε· σήμερον εξάπαντος να εκτελεσθώσιν αι διαταγαί μου ».

Είδομεν κατά ποίαν ευτυχή περίστασιν ανεκάλυψεν η δυστυχής Εθελβίνα τους σκοπούς του Λεοπόλδου. Η χαμέρπεια του φρικτού τούτου μέσου την εκίνησεν εις αγανάκτησιν, και απεφάσισε να υπάγη να τον επιπλήξη διά την απιστίαν του. Είχε λοιπόν εξέλθει από το δωμάτιόν της, και επειδή το ωρολόγιον εκτύπησε την ενδεκάτην ώραν, εστοχάσθη ότι η τοιαύτη απόφασις ήτον ανόητος, ενώ ήτον ήδη τόσον αργά, και φοβηθείσα την αναίδειαν του Λεοπόλδου επέστρεψε, και τότε πρώτον ο φόβος της μοναξίας ήρχισε να κυριεύη το πνεύμα της. Εσυλλογίζετο δε με φρίκην το συμβεβηκός της παρελθούσης ημέρας, και παρετήρει το μέρος από το οποίον είδεν ότι εξήλθε το φάσμα, με φόβον παρόμοιον, ως να το έβλεπε πάλιν παρόν. Όθεν έκλεισε την θύραν, διά ν' αποφύγη πάντα τρόμον, και μετέβη εις τον κοιτώνα της.

Επειδή δε εις εκείνο το μικρόν δωμάτιον δεν ήτον ουδέν έπιπλον, έπρεπε να μεταφέρη τοιλάχιστον εν στρώμα διά να λάβη ανάπαυσιν της οποίας είχε μεγάλην χρείαν. Τα στρώματα της κλίνης της ήσαν τόσον βαρέα και μεγάλα, ώστε μόλις ηδύνατο να τα κινήση· τελευταίον είδεν υποκάτω εις όλα τα άλλα μικρόν τι στρώμα το οποίον έσυρε με βίαν.— Αλλ' ευθύς έπεσεν έμπροσθέν της ζώνη από μεταξωτόν γαλάζον αίματωμένον, μία πυξίς, εν ξίφος, τεμάχια τινα πανοπλίας καταφαγωμένα από την σκωρίαν, και καταιματωμένα. Εις τούτο απεσύρθη όπισω, χωρίς να θέλη, και εζήτησε να επιστηριχθή επί του στρώματος, το οποίον προ ολίγου είχε σύρει.— Αλλ' ώσάν να την εκέντησε φαρμακερός όφις, έσυρε την χείρα της με φρίκην, αφού παρετήρησεν ότι και το στρώμα ήτον επίσης καταιματωμένον.

« Θεέ μου, εφώναξεν, από πόσους τρόμους περικυκλούμαι »!

Η πυξίς περιείχεν εικόνα τινα, και αφού την ήνοιξε και την περιεργάσθη εκ του πλησίον εις το φως του κηρίου·

« Δίκαιε ουρανέ ! ή μήτηρ μου είναι » ! είπε, και εγονυπέτησε.

« Ναί, ή μήτηρ σου είναι », τη απεκρίθη φωνή τις, συνωδευμένη με θρηνώδη στεναγμόν.

Η Εθελβίνα ηγέρθη, ή δε σταθερότης της καθαράς συνειδήσεώς της εξώρισε δι ολίγας στιγμάς πάντα φόβον από την καρδίαν της.

« Είμαι έτοίμη, ω ουρανία δύναμις. . . ! δύναμαι να υποταχθώ εις την δοκιμήν σου ταύτην. . . . Συ δε, σκιά δυστυχής, ήτις κατοικείς εξάπαντος εις το δωμάτιον τούτο, όμίλησον, είναι άραγε εις την ανίκανον εξουσίαν μου να καταπραύνω τας βασάνους σου, και να σε γαληνίσω »;

Δεύτερος βαθύτερος στεναγμός την εβεβαίωσεν ότι δεν την ηπάτησεν η φαντασία. Και υψώσασα ήρεμα τα όμματά της, τα προσήλωσεν εις αντικείμενον τόσον φρικτόν, ώστε ήτον ανάγκη να μεταχειρισθή όλην την δύναμιν της γενναιότητός της, διά ν' αντισταθή εις την εντύπωσιν της φρίκης την οποίαν τη επροξένησεν η θέα εκείνη.

Το φάσμα το οποίον τη ενεφανίσθη την προηγηθείταν νύκτα ήτο πλησίον κλίνης κειμένης αντικρύ εις την ιδικήν της. Είχε δε τα μεν όμματα προσηλωμένα επ' αυτής, το δε πρόσωπον ξηρόν, μαραμένον, και βαμμένον με την ωχρότητα του θανάτου, τους δε βραχίονας εσταυρωμένους επί του στήθους, και από μεγάλην και βαθείαν πληγήν εξήρχετο αίμα καχλάζον. Μόλις η Εθελβίνα το είδε, και εύθυς εγονυπέτησε.

« Παντοδύναμε Θεέ, είπεν, η καρδία μου με βεβαιοί περί της τρομεράς ταύτης αληθείας. . . . Εντεύθα λοιπόν εξετελέσθη το σκληρότατον έγκλημα. . . , η δολοφονία » !

Μετά βαθύν δε στεναγμόν, φωνή τις ως από τάφου εξερχομένη, επρόφερε βραδέως τους εξής λόγους·

« Εις την κλίνην ταύτην εχόρτασεν ο βάρβαρος την εκδίκησίν του. . . . Ακολούθει μοι ».

Η Εθελβίνα ησθάνθη ότι αι δυνάμεις της εχάνοντο· ηδύ-

Διὰ νὰ ἐκδικηθῇ ὁ περινούστατος Πριβιλέγγιος κατὰ τοῦ Σχολάρχου μας κυρίου Ἰωάννου Βαλέττα, διότι ὑπεστήριξε τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἀδελφοῦ του βουλευτοῦ τῆς Σίχνου, κατώρθωσεν, ὡς μετὰ θετικότητος πληροφορούμεθα, τὴν μετάθεσιν αὐτοῦ εἰς τὸ τῆς Ναυπλίας γυμνάσιον.

Τὸ νὰ κατορθώσῃ ὁ κύριος Πριβιλέγγιος τὸ ἔξοχον τοῦτο καὶ πατριωτικὸν κατόρθωμα, δι' οὗ ἐστέρησε τὴν κοινωνίαν μας τὸν ἄρτον οὕτως εἰπεῖν τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν τέκνων μας, δὲν μᾶς φαίνεται διόλου παράδοξον, διότι καὶ ἄλλοτε κατώρθωσε ἰτοιαῦτα ἔντιμα καὶ πατριωτικὰ κατορθώματα, κατώρθωσε δηλαδὴ νὰ διορισθῇ διανομεὺς τῆς δικαιοσύνης ὁ διαβόητος συμπολίτης του τῆς Ἀμαλθείας ὁ ἄνθρωπος, κατώρθωσε προσέτι νὰ διορισθῇ ὑπάλληλος τοῦ ταχυδρομείου μας καὶ ἄλλος ἔντιμος συμπολίτης του ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ ὁποίου, ἐπειδὴ παρέπεσον πολλαὶ ἀλληλογραφίαι, ἐγεννήθησαν κατ' αὐτοῦ βαρύταται ὑπόνοιαι, ἔγινε καὶ διοικητικὴ ἀνάκρισις, ἄνευ ἀποτελέσματος ὅμως· κατώρθωσεν ὡσαύτως καὶ ἄλλο ἔξοχον κατόρθωμα τὴν ματαίωσιν πολλῶν δικαίων προτάσεων τοῦ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης ὑπουργοῦ. Τὸ μόνον παράδοξον εἶναι ὅτι ἡ κυβέρνησις πρὸς ἱκανοποίησιν πάθους τοῦ κυρίου Πριβιλεγγίου κατὰ τοῦ σχολάρχου μας κυρίου Βαλέττα ἐνέδωκεν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις του καὶ ἐκολόβωσε τὸ Γυμνάσιόν μας. Καὶ οἱ Γυμνασιάρχαι μας λοιπὸν καὶ οἱ καθηγηταὶ καὶ οἱ σχολάρχαι τρέχουν τὸν αὐτὸν τῆς μεταθέσεως κίνδυνον, ὁποῖον οἱ κληπῆρες καὶ φύλακες, πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν παθῶν τοῦ τυχόντος ἰσχυροῦ τῆς ἡμέρας! Ἄξια λοιπὸν ἐλέους καὶ οἴκτου κατήντησεν ἀναμφιβόλως ἡ κοινωνία μας ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοιούτων ὑπουργῶν οἵτινες ἐνῷ συγχωροῦν νὰ βεβηλῶνται οἱ τῆς Θέμιδος ἱεροὶ ναοί, ἱεροσυλοῦν καὶ κατὰ τῆς παιδείας καὶ προσπαθοῦν νὰ ἐρημώσωσιν ἀπὸ ἱκανοὺς διδασκάλους καὶ καθηγητὰς καὶ αὐτὰ τὰ ἐκπαιδευτικὰ καταστήματά μας! Ἂν ἐγνώριζεν ὁ κύριος ὑπουργὸς τῆς δημοσίου ἐκπαιδεύσεως πόσον ἡ μετάθεσις αὕτη τοῦ κυρίου Βαλέττα ἐδυσαρέστησε καὶ ἐλύπησεν ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς Ἑρμουπόλεως, δὲν ἤθελε βέβαια ἀποφασίσει νὰ ἐπισύρῃ καθ' ἑαυτοῦ τὴν κοινὴν τῶν συμπολιτῶν μας ἀγανάκτησιν, διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ κατὰ τοῦ κυρίου Βαλέττα πάθος τοῦ κυρίου Πριβιλεγγίου. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ ὅταν τὰ πάντα εἰς τὸν τόπον μας ἐνεργῶνται ἀπερισκέπτως καὶ πρὸς βλάβην τῆς κοινωνίας μας;

Εἴθε ὁ διάδοχος τοῦ νῦν ὑπουργοῦ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως, κατὰ τὴν ὅσον οὔπω γενησομένην ὑπουργικὴν μεταβολήν, νὰ διορθώσῃ τὸ μέγα τοῦτο σφάλμα ἀνακαλῶν εἰς τὴν προτέραν θέσιν του τὸν κύριον Βαλέττταν, πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς δικαιοσύνης καὶ πρὸς ἀποζημίωσιν τῆς νεολαίας ἑνὸς λαοῦ φιλησύχου καὶ φιλονόμου.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ὁ κύριος Θουβενὲλ, ἐπιτετραμμένος τὰς Γαλλικὰς ὑποθέσεις ἐν τῇ Ἑλλάδι, διωρίσθη ἐσχάτως παρὰ τοῦ Προέδρου τῆς Γαλλικῆς δημοκρατίας ἔκτακτος ἀπεσταλμένος καὶ πληρεξούσιος πρέσβυς ἐν Ἀθήναις.

Συγχαίρομεν τὴν γαλλικὴν Κυβέρνησιν διὰ τὸν προβιβασμὸν τοῦ ἐντίμου τούτου διπλωματικοῦ ὑπαλλήλου, ὅστις διὰ τῆς ἀμεροληψίας, τοῦ φιλελληνισμοῦ καὶ τῆς ἠθικότητος κατὰ τὴν συμπεριφοράν του ἐπέσυρεν εἰς ἑαυτὸν τὸ σέβας, τὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν ἀγάπην τῶν Ἑλλήνων.

— Ὁ κύριος Πρόκες Αὐστριακὸς μέχρι τοῦδε πρέσβυς ἐν τῇ Ἑλλάδι ἀνεκλήθη ἐσχάτως εἰς Βιέννην παρὰ τῆς Κυβερνήσεως του· ἀνεχώρησε μάλιστα πρὸ πολλῶν ἡμερῶν διὰ Τεργέστην μὲ τὸ ἐντεῦθεν ἀποπλεῦσαν Αὐστριακὸν ἀτμόπλοιον. Ὁ κύριος Ν. Βαλσαμάκης λοιπὸν καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐστερήθησαν τὸν πάτρωνά των.

— Τὸ περὶ ἐκλογῆς τοῦ βουλευτοῦ τῶν Κρητῶν ζήτημα κατέστη σπουδαιότατον ἕνεκα τοῦ ὅτι τὸ αὐτοχθονικὸν στοιχεῖον, τὸ προσπαθοῦν παντὶ σθένει νὰ καταστρέψῃ τὸ λαμπρὸν τῆς Ἑλλάδος μέλλον, ἐπὶ κεφαλῆς ἔχον τὸν διαβόητον Ῥήγαν Παλαμιδῆν, κατεπολέμησε τὴν ἐκλογὴν ταύτην. Ἀλλ' ἠττήθη ἐν τῇ Βουλῇ μὲ καταισχύνην του, καὶ ἡ ἥττα του ἀπέδειξεν ὅτι μεταξὺ τῶν κυρίων βουλευτῶν μας ὑπάρχουν ἄνδρες, οἵτινες αἰσθάνονται τὸ γλυκύτατον ὑπὲρ τῆς πατρίδος αἴσθημα.

— Καταχρηστικῶς καθιερώθη παρ' ἡμῖν τὸ ὄνομα Κλοὺβ εἰς τὰς οἰκίας τῶν ἐξόχων πολιτικῶν ἀνδρῶν μας, ὁσάκις οἱ περὶ τὴν πολιτικὴν ἀσχολούμενοι ἐπισκέπτονται αὐτοὺς καί συσκέπτονται μετ' αὐτῶν περὶ πολιτικῶν ἀντικειμένων, χωρὶς νὰ γίνωνται μολοντοῦτο συστηματικαὶ καὶ τακτικαὶ συναθροίσεις λαοῦ, ὡς συμβαίνει εἰς τὰ κλοὺβ τῆς Εὐρώπης τὰ συσταινόμενα ὑπὸ πολιτικῶν ἑταιριῶν. Ἐὰν λοιπὸν τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Χρηστίδου ἐπισκέπτωνται περισσότεροι πολιτικοὶ ἄνδρες τῶν Ἀθηνῶν, παρ' ὅσον ἐπισκέπτονται τὰς οἰκίας ἄλλων πολιτικῶν τῆς πρωτευούσης ἀνδρῶν, τοῦτο δὲν θὰ εἰπῇ ὅτι ἡ οἰκία τοῦ κυρίου Χρηστίδου κατέστη κλοὺβ, ἢ Κοινεῖον κατὰ τὸν πατριώτην Αἰῶνα, ἀλλ' ὅτι ὁ κύριος Χρηστίδης ἔχων μεγάλην πολιτικὴν βαρύτητα, παρὰ πάντα ἄλλον, συγκεντρόνει ἐν ἑαυτῷ πολλοὺς ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις πολιτικῶν, συνερχομένων πρὸς ἐπίσκεψίν του διὰ τὸ σέβας, τὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν ἀγάπην τὰ ὁποῖα πρὸς αὐτὸν προσφέρουν.

— Ὁ ἀξιότιμος συμπολίτης μας καὶ ἰατρὸς κύριος Λουκᾶς Σακελαρίδης ὁ μετὰ τὰς ἐν Εὐρώπῃ ἀξιολόγους ἐπιστημονικὰς σπουδάς του εἰς Τουρκίαν μεταβὰς καὶ ἐκεῖσε ἐπὶ διετίαν ἐξασκήσας, ὁ εἰς τὸν ἰατρικὸν κόσμον γνωστότατος διὰ τὸ ἐπὶ τῆς χολέρας ἐμβριθέστατον ὑπόμνημά του, ἔδωκεν ὑστάτως ἐνώπιον τοῦ ἰατροσυνεδρίου Ἀθηνῶν τὰς πρὸς τὸ μετέρχεσθαι καὶ ἐν Ἑλλάδι νενομισμένας ἐξετάσεις στεφανωθεὶς μὲ τὸ « Ὑπεράριστα. »

Συγχαίρομεν ἀπὸ καρδίας τὸν ἄνδρα εὐχόμενοι πρὸς τὸ συμφέρον της νὰ διατηρήσῃ αὐτὸν εἰς τοὺς κόλπους της ἡ Ἑρμούπολις.

Πρώτη πρᾶξις τῆς Ῥωμαϊκῆς συντακτικῆς συνόδου συνελθούσης ὑπῆρξεν ἡ κατάργησις τῆς πρὸ αἰώνων ἐγκαθιδρυμένης θεοκρατίας, καὶ ἡ ἐγκατάστασις τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος. Ἐντεῦθεν λοιπὸν δῆλον καθίσταται ὅτι μεταξὺ λαοῦ ἐνθουσιῶντος ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας του, οὐδὲν ἀποτέλεσμα ἐδυνήθησαν νὰ ἐπιφέρωσιν οἱ ἀφορισμοὶ καὶ αἱ εὐχαὶ τῆς Α. Μακαριότητος τοῦ Πάπα. Ἀμπρὸν μάθημα τοῦτο δι' ὅσους νομίζουν ὅτι οἱ λαοὶ εὑρίσκονται εἰσέτι εἰς τὸ σκότος τῆς βαρβαρότητος καὶ τῆς ἀμαθείας!

Ἡ Ῥωμαϊκὴ συντακτικὴ σύνοδος ἀνεγνώρισε τὸν Πάπαν ὡς ἀρχηγὸν μόνον τῆς ἐκκλησίας, μὴ ἔχοντα τὸ δικαίωμα τοῦ ἀναμιγνύεσθαι τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν πολιτικὴν τοῦ κράτους. Καὶ αὕτη εἶναι φρονιμωτάτη πρᾶξις τῆς συνόδου ταύτης. Διότι οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ποιμένες τότε μόνον κατασταίνονται ἀγαπητοὶ ὑπὸ τῶν λαῶν καὶ σεβαστοὶ πρὸς αὐτούς, ὅταν περιοριζόμενοι εἰς μόνα τὰ πνευματικά, ἀπέχουν ἀπὸ τὰ κοσμικά, ἤτοι ἀπὸ τὴν πολιτικήν, μὴ γινόμενοι μέλη κομμάτων καὶ φατριῶν. Διότι ἡ ἐναντία μερὶς παροργιζομένη καὶ ἀγανακτοῦσα ὁπόταν τοὺς βλέπῃ ἀντιφερομένους κατ' αὐτῆς, ὄχι μόνον παύει ἀπὸ τοῦ νὰ τοὺς σέβεται πλέον, ἀλλὰ καὶ τοὺς περιφρονεῖ καὶ ἐντεῦθεν ἡ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία ἐξουθενεῖται. Ἂς ἀπεκδυθῶσι λοιπὸν ἀπὸ τὰς ἀρχαίας ἕξεις των, ὅσοι ἐκ τῶν πνευματικῶν πατέρων ἐπιθυμοῦν ν' ἀπολαμβάνουν ἀπεριόριστον τὸ σέβας καὶ τὴν ἀγάπην τῶν λαῶν, καὶ ἂς συμμορφωθῶσι μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ σημερινοῦ αἰῶνος τοῦ κατὰ πολὺ διαφέροντος τοῦ παρελθόντος.

Ἐνόσῳ ὁ τῆς δύσεως μόνον πολιτικὸς ὁρίζων ἦτο τεθολωμένος καὶ καθαρὸς ὁ τῆς Ἀνατολῆς, ἠλπίζετο ὅτι τὴν θύελλαν ἤθελε διαδεχθῇ ἡ νηνεμία. Ἀλλὰ καὶ ὁ τῆς ἀνατολῆς ὁρίζων ἤρχισε νὰ θολοῦται ἤδη, καὶ τρομερὸς λαίλαψ ἐπαπειλεῖ ἐντεῦθεν καταστρεπτικὴν τρικυμίαν.

Ὁ Ῥωσσικὸς στρατὸς ὄχι μόνον ἐξακολουθεῖ νὰ διαμένῃ

νατο λοιπὸν νὰ ἔχῃ τόσην γενναιότητα, ὥστε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τόσον ἐπίσημον καὶ τρομερὰν διαταγήν; Ἀμηχανοῦσα δὲ κατ' ἀρχὰς, τῷ ἀπεκρίθη τελευταῖον μὲ φωνὴν ἐσβεσμένην.

« Συγχώρησόν μοι, ἱερὰ σκιά· τὰ γόνατά μου εἶναι κομμένα. . . . Δὲν ἠμπορῶ ν' ἀκολουθήσω τὴν διαταγήν σου».

Ἀφοῦ ἐτελείωσε τοὺς λόγους τούτους ἡ Ἐθελβίνα, ὑψωσεν ἔντρομος τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸ φάσμα, περιμένουσα φρικτὴν τιμωρίαν διὰ τὴν παρακοήν της. ἀλλ' εἰς τὴν φυσιογνωμίαν του δὲν παρετήρησεν ἄλλο, εἰμὴ τὴν ἔκφρασιν μελαγχολικῆς εὐσπλαγχνίας.

Ἡ δὲ γενναία καρδία τῆς κομμήσης τὴν ἐπέπληξε διὰ τὴν σκληρὰν ἄρνησίν της.

« Διὰ τί, εἶπε, νὰ φοβηθῶ νὰ τὸ ἀκολουθήσω; Δὲν εἶμαι ἀθῶα. . .; οἱ ἔνοχοι πρέπει νὰ τρέμωσιν ἔμπροσθεν ὀλιβερᾶς σκιᾶς. . . . Ἐὰν ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ ἐσυγχώρησεν εἰς τοὺς νεκροὺς νὰ ἀποκαλύπτωσι τὰς ἁμαρτίας τῶν ζώντων, δύναμαι νὰ μὴν ὑπακούσω εἰς τὰς ἱερὰς διαταγάς της. . .; Ὄχι, ὄχι, θέλω σοὶ ἀκολουθήσει, σκιὰ δυστυχής· ὁδήγησόν με ».

Εἰς τούτους τοὺς λόγους ἔλαμψε μεγάλη χαρὰ εἰς τὸν ἄμορφον χαρακτῆρα τοῦ φάσματος, καὶ οἱ βραχίονές του, ἀφήσαντες τὴν ἱκετικὴν ἐκείνην θέσιν, ἐδείκνυον εἰς τὴν Ἐθελβίναν θύραν τινὰ κεκρυμμένην ὀπίσω τῆς κλίνης, ἥτις ἠνοίχθη κατ' ὀλίγον, καὶ ἐφάνη σκοτεινὸν κοίλωμα.

Τὸ φάσμα ἔνευσεν εἰς τὴν νέαν αἰχμάλωτον νὰ τὸ ἀκολουθήσῃ, ἐκείνη δὲ ἠγέρθη τρέμουσα, ἐπῆρε τὸν λύχνον της, καὶ ὑπήκουσεν εἰς τὸ ἄφωνον ἐκεῖνο σημεῖον.

ΚΕΦΑΛ. ΙΕ.

Ἡ νὺξ ἦτον ἤτυχος, οὐδὲ πνοὴ ἀνέμου δὲν ἐτόλμα νὰ ταράξῃ τὴν εἰς ἐκείνους τοὺς τόπους ἐπικρατοῦσαν σιωπήν, καὶ τίποτε δὲν ἠδύνατο νὰ διακόψῃ τὴν προσοχὴν τῆς Ἐθελβίνας.

Τὸ φάσμα κατέβη, καὶ ἄβυσσος ζοφερὰ ἐπαρουσιάσθη, ἡ δὲ κλίμαξ ἦτον εἰς ἄκρον στενὴ, καὶ αἱ βαθμίδες διεφθαρμέναι ἐκ τῆς πολυκαιρίας, ἔλλειπον συχνάκις ὑπὸ τὰ βήματα τῆς κομήσσης ἥτις ἦτο τότε βιασμένη νὰ ἐπιστηρίζεται εἰς τὸν τοῖχον διὰ ν' ἀποφύγῃ ἐπικίνδυνον πτῶσιν. Τέλος ἔφθασαν εἰς τὸ βάθος τὸ ὁποῖον ἦτον ἡ βάσις τῶν εὐρυχώρων ὑπογείων τοῦ Σαιντιβέρ.

Ἐμβῆκεν ἔπειτα εἰς μακρὰν ὁδὸν, καὶ ἐκεῖ πρῶτον ἐτόλμησε νὰ ῥίψῃ βλέμμα ἐπὶ τοῦ μυστηριώδους ὁδηγοῦ της, τοῦ ὁποίου τὰ λυπηρὰ βλέμματα εἶχον μεταβληθῇ εἰς μανιώδη.

— Τοῦτο ἔκαμε τὸ αἷμα τῆς δειλῆς Ἐθελβίνας νὰ παγώσῃ· — Καὶ τότε μετενόησεν ὅτι ἐκινδύνευσε τόσον τολμηρῶς, ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτον ἐνταφιασμένη εἰς βαθεῖαν ἄβυσσον, ἦτον ἀνωφελὲς νὰ φωνάξῃ τινα εἰς βοήθειάν της, καὶ ἀποφασίσασα νὰ ἐπιστρέψῃ, ἐστάθη — Τὸ φάσμα τὴν ἐκύτταξε μὲ φλογῶδες ὄμμα, αὐτὴ δὲν ἐφώναξε·

« Θεέ μου, βοήθησόν μοι» !

Ἡ σοβαρὰ αὐστηρότης τοῦ φάσματος μετεβλήθη παρευθὺς εἰς ἡμερότητα, καὶ τὴν ἔκαμεν ἀκόμη ἓν σημεῖον νὰ τὸ ἀκολουθήσῃ. Ἡ Ἐθελβίνα δὲν ἐτόλμησε νὰ παρακούσῃ, αὐτὸ δὲ τὴν ὡδήγησεν εἰς εὐρύχωρον θόλον, τοῦ ὁποίου τὰ παράδοξα καὶ ἄκομψα κοσμήματα, καὶ αἱ διεφθαρμέναι στῆλαι ἐφανέρονον ὅτι ἦτο παλαιός. Τὸ ἀδύνατον φῶς τοῦ λύχνου της κατέστηνε τρομερώτερον τὸ σκότος τῶν εὐρυχώρων ἐκείνων τόπων. Διῆλθε δὲ τὸ σπήλαιον σιωπῶσα, καὶ τὰ βήματά της ἐμποδίσθησαν ἀπὸ μεγάλον λίθινον σταυρὸν τοῦ ὁποίου ἡ κατασκευὴ ἦτο σπανία, καὶ ἡ πολυκαιρία ἐδείκνυεν ἀκόμη λείψανα τινα τῆς λαμπρότητος τοῦ μνημείου ἐκείνου. Εἰς τοὺς πόδας τοῦ σταυροῦ ἦτο λίθινον θυσιαστήριον, ἡ δὲ Ἐθελβίνα ἐπροσπάθησε νὰ ἐντυπώσῃ τὸ σημεῖον ἐκεῖνο εἰς τὴν μνήμην της, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ εὕρῃ πάλιν τὴν ὁδὸν ἐὰν ποτὲ τῇ ἦτο συγκεχωρημένον νὰ μεταβῇ τὸν οὐρανόν.

Ὁ κτύπος θύρας ἀνοιχθείσης βιαίως τὴν ἔκαμε νὰ στρέψῃ αἴφνης τὴν κεφαλήν, τὸ δὲ φάσμα τὸ ὁποῖον εἶχε γίνει ἄφαντον ὀλίγας στιγμὰς, ἐφάνη πάλιν τότε, καὶ τῇ εἶπε νὰ ἐμβῇ εἰς τὸ ἀνοιχθὲν ὑπόγειον τὸ ὁποῖον ἦτο παντοχόθεν περικλεισμένον, καὶ παρευθὺς ἐρωτίσθη ἀπὸ κυανῆν φλόγα. Ἡ Ἐθελβίνα διὰ τῶν τρομερῶν τῆς φλογὸς ἀκτίνων εἶδε τὸ φάσμα μὲ αἱματωμένον ξίφος εἰς χεῖρας, καὶ φωνὴ δυνατὴ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ὑπογείου τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο πλῆρες λίθων καὶ κεραμίδων.

« Πρέπει νὰ ἐκδικηθῇς τὸν φονέα τοῦ πατρός σου ».

« Τοῦ πατρός μου! ἐπανέλαβεν ἡ Ἐθελβίνα ».

« Ναί, ἀπεκρίθη ἡ αὐτὴ φωνὴ· εἰς τὸ δωμάτιόν σου ἔπεσεν ὁ δυστυχὴς Γοδφρέδος, δολοφονηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐπιβούλου Λεοπόλδου, . . . ἐνταῦθα ἀναπαύεται ἄταφον τὸ αἱματοσταγὲς λείψανόν του. . . Παρὰ σοῦ ἡ παρωργισμένη σκιά του ζητεῖ ἐκδίκησιν. . . . Ἡ χεὶρ τῆς θυγατρός μου χρεωστεῖ νὰ ἐκτελέσῃ τῆς θείας δικαιοσύνης τὴν ἀπόφασιν. . . . Ὀρκίσθητι λοιπὸν ὅτι θέλεις μ' ἐκδικήσει ».

Ἡ Ἐθελβίνα δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποκριθῇ ἄλλο, εἰμὴ μόνον· Ὀρκίζομαι εἰς τοῦτο.

Μετά τινας στιγμὰς συνῆλθεν ἀπὸ τὸ εἶδος ἐκεῖνο τοῦ θάμβους ἐκ τοῦ τρόμου ἀκούσασα φρικώδη κρότον τὸν ὁποῖον ἐπρο-

εἰς τὰς ἡγεμονίας τῆς Δακίας ἀφοῦ ἀποκατέστη αὐτόθι ἡ ἡσυχία καὶ ἡ τάξις, ἀλλὰ καὶ ἐνισχύεται ἀκαταπαύστως καὶ προμηθεύεται μὲ τροφὰς καὶ μὲ πολεμεφόδια. Τοῦτο ἤρχισε νὰ ἐμπνέῃ σοβαρὰς εἰς τὴν δύσιν ὑπονοίας, καὶ νὰ φοβίζῃ τὸ Διβάνιον, τὸ ὁποῖον παρακινούμενον ὑπὸ τῶν τῆς δύσεως δυνάμεων διαμαρτύρεται ἀκαταπαύστως κατὰ τοῦ κωφεύοντος μυστικοσυμβουλίου τῆς Πετρουπόλεως. Ἐντεῦθεν κοινὴ γνώμη σχηματίζεται, ὅτι κατὰ τὸ προσεγγίζον ἔαρ θέλουν συμβῆ σοβαραὶ εἰς τὴν ἀνατολὴν ταραχαὶ, καθόσον ἡ Γαλλία, ἡ Ἰταλία, ἡ Αὐστρία καὶ αὐτὴ ἡ Γερμανία ἀνησυχοῦν ἐσωτερικῶς, καὶ ἡ εὐκαιρία πρὸς ἐπιτυχίαν σκοπῶν κατακτητικῶν καθίσταται ἁρμοδιωτάτη.

Δὲν εἴμεθα προφῆται διὰ νὰ προμαντεύσωμεν τὰ μέλλοντα, ὁδηγούμενοι ὅμως πρὸς τ' ἄγνωστα ἐκ τῶν γνωστῶν, φρονοῦμεν σύμφωνα μὲ πολλοὺς ἄλλους, ὅτι ἤγγικεν ἡ λύσις τοῦ σοβαροῦ ἀνατολικοῦ ζητήματος.

Ἀπέναντι τοιούτων καὶ τοσούτων σοβαρῶν φαινομένων τί ἐνεργοῦμεν ἡμεῖς, οἵτινες θέλομεν εὑρεθῆ ἴσως εἰς τὸ θέατρον ὅλων αὐτῶν τῶν πολιτικῶν περιπετειῶν; Ὑπνώττομεν νήδυμον ὕπνον, καὶ κατασπαραττόμεθα προσπαθοῦντες ὁ εἷς νὰ ὑποσκελίσῃ τὸν ἄλλον διὰ ν' ἁρπάσῃ ὁπωσδήποτε ἐξουσίαν τινὰ διὰ νὰ καταπιέσῃ τὸν ὅμοιόν του, τὸν συμπολίτην του. Εἰς περιστάσεις τοσοῦτον σοβαρὰς καὶ σπουδαίας, δὲν ἔπρεπεν ἄρἀγε νὰ διαχειρίζεται ἡ ἐξουσία παρὰ τῶν ἱκανωτέρων μεταξὺ ἡμῶν, διὰ νὰ δυνηθῇ καὶ ἡ προσφιλὴς μὲν ἀλλὰ δυστυχὴς πατρίς μας νὰ βελτιώσῃ ὑπωσοῦν τὴν κατάστασίν της;

Ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας καὶ τὰς ἐπιστολὰς, τὰς ὁποίας ἐλάβομεν ἐξ Εὐρώπης, διὰ τοῦ Γαλλικοῦ ἀτμοπλοίου, μανθάνομεν ὅτι ἄκρα ἡσυχία βασιλεύει εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅτι ἡ γαλλικὴ συντακτικὴ σύνοδος σπεύδει νὰ τελειώσῃ τὰς ἐργασίας της καὶ νὰ προετοιμάσῃ τὰς ἐκλογὰς τῶν ἀντιπροσώπων βουλευτῶν, καὶ οὕτω νὰ διαλυθῇ. Ὁ πολιτικὸς ὁρίζων τῆς Ἰταλίας εἶναι ἀρκετὰ τεθολωμένος. Ἡ συντακτικὴ σύνοδος τῆς Ῥώμης προχωρεῖ εἰς τὰς ἐργασίας της. Ὁ λαὸς τῆς Τυρρηνίας μετὰ τὴν δραπέτευσιν τοῦ δουκὸς τῆς Τοσκάνης ζητεῖ νὰ ἑνωθῶσιν αἱ δύω ἐπικράτειαι τῆς Ῥώμης καὶ τῆς Τυρρηνίας καὶ νὰ ἀποτελέσουν τὴν κεντρικὴν Ἰταλίαν, ὅπου σκοποῦν νὰ προσκαλέσουν καὶ τὴν γενικὴν τῆς Ἰταλίας συντακτικὴν σύνοδον. Ἀλλ' ἡ Νεάπολις καὶ Σαρδινία ἐκηρύχθησαν κατὰ τῆς Ἰταλικῆς ταύτης ἑνώσεως, καὶ δὲν εἶναι παράδοξον νὰ ἔλθουν αἱ κυβερνήσεις τῶν δύω τούτων κρατῶν εἰς σύγκρουσιν μετὰ τῶν λαῶν των.

Κατὰ τὰς τελευταίας ἐκ τῆς Τεργέστης ἀγγελίας ἡ κατάστασις τῆς Βιέννης ἦτο λίαν δυσάρεστος, διότι καθεκάστην συμβαίνουν δολοφονίαι, καὶ τὸ μεταξὺ πολιτῶν καὶ στρατιωτικῶν μῖσος κατέστη ἀδιάλλακτον. Ἐκτὸς τούτου καὶ ἐπανάστασις διοργανίζεται αὐτόθι, διότι ἡ Κυβέρνησις ἀνεκάλυψε δύο χιλιάδας τουφέκια εἰς ἀποθήκην τινὰ παρακατατεθειμένα.

Ὁ Οὐγγρικὸς πόλεμος δὲν ἐτελείωσεν εἰσέτι, καὶ οἱ Αὐστριακοὶ ἀπαντοῦν μεγάλας δυσκολίας εἰς τὴν Οὐγγαρίαν.

Αἱ μεταξὺ Αὐστρίας καὶ Πρωσσίας σχέσεις εἶναι ἀρκετὰ ψυχραμέναι. Ἡ Βαβαρία ὅμως ὅμως ἐκηρύχθη ὑπὲρ τῆς Αὐστρίας.

Ἐκ τῶν νέων ἀντιπροσώπων τῶν ἐν τῇ Πρωσσίᾳ ἐκλεχθέντων τὰ δύο τρίτα εἶναι δημοκρατικοί.

Διὰ τοῦ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἀφιχθέντος σήμερον Αὐστριακοῦ ἀτμοπλόου πληροφορούμεθα ὅτι ἦσαν ἐκεῖ σοβαραὶ ἀνησυχίαι ἕνεκα τοῦ ζητήματος τῶν τῆς Δακίας ἡγεμονειῶν.

Τὸ ἐκ τοῦ Πειρεῶς καταπλεῦσαν ἐνταῦθα σήμερον Αὐστριακὸν ἀτμόπλουν δὲν μᾶς ἔφερεν οὐδεμίαν ἀξίαν λόγου ἀγγελίαν, ἐκτὸς νέων μεταθέσεων καὶ διορισμῶν Ἐπάρχων.

Ὁ Νομοῦτρός μας κύριος Καραβίας ἔδωκεν ἐσχάτως πάμπολλα δείγματα τῆς περὶ τὴν ὑπηρεσίαν ἀκριβείας καὶ τοῦ ζήλου του, διατάξας νὰ ῥιφθῶσιν εἰς τὴν θάλασσαν, ὑπὲρ τῆς δημοσίου ὑγείας, διάφορα βεβλαμμένα ἐδώδιμα, ἅτινα ἐσθιόμενα προξενοῦν διαφόρους ἀσθενείας.

Ἐκτὸς τῆς περὶ τὴν ὑπηρεσίαν ἀκριβείας του, ἔχει πολλὴν ἱκανότητα ὁ κύριος Καραβίας περὶ τὴν ἐξάσκησιν τῆς ἐπιστήμης του, καὶ ἕνεκα τούτων πάντων συγχαίρομεν τοὺς συμπολίτας μας καὶ ὅλους τοὺς κατοίκους τῶν Κυκλάδων, διὰ τὴν ἀπόλαυσιν τοιούτου ἀρίστου καὶ ἀξιοτίμου ἰατροῦ.

Διωρίσθη ἐσχάτως ἀστυνόμος τοῦ δήμου μας ὁ ἱκανώτατος διὰ τοιαύτην ὑπηρεσίαν καὶ δραστήριος συμπολίτης μας Κ. Ἀνδρέας Κοσμᾶς, ὅστις εἰς πολλὰς ταραχὰς καὶ ἀνησυχίας ἔδωκε τρανὰ δείγματα τῆς ἱκανότητός του, καὶ περὶ τοῦ πόσον περὶ πολλοῦ ποιεῖται τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῶν κατοίκων τοῦ δήμου μας καὶ του ἐμπορίου.

Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι ὁ κατάλληλος διὰ τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην νέος ἀστυνόμος μας, θέλει καταδιώξει δραστηρίως τὴν ἐπιπολάσασανἐνταῦθα κακοήθειαν ἀτόμων τινων ἅτινα περιφερόμενα εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεώς μας ἐν καιρῷ νυκτὸς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ταράττουν τὴν κοινὴν ἡσυχίαν διὰ κραυγῶν καὶ ἀσέμνων ἀσμάτων. Δὲν ἀμφιβάλλομεν προσέτι, ὅτι θέλει ἐπασχοληθῆ καὶ ἐπιστήσει τὴν προσοχήν του καὶ εἰς τὸ περὶ καθαριότητος τῆς πόλεώς μας ἀντικείμενον, προσεγγιζούσης μάλιστα τῆς ἐποχῆς τοῦ θέρους, πρὸς ἀποφυγὴν λοιμωδῶν ἀσθενειῶν.

Ἡ Σημερινὴ πολιτική μας.

Νεκρὰ εἶναι ἡ σημερινὴ πολιτικὴ τῆς Ἑλλάδος, καθὼς νεκρὰ εἶναι καὶ τὰ στοιχεῖα, ἐξ ὧν αὕτη διευθύνεται· ὄχι μόνον κἀμμία τάσις δὲν φαίνεται πρὸς ἐμψύχωσιν τοῦ ἔθνους, ἀλλ' ἐξεναντίας πᾶσα προσπάθεια καταβάλλεται πρὸς ἀπονάρκωσίν του· σκοποὶ διάφοροι, συμφέροντα διάφορα συνενοῦνται καὶ συντρέχουσι πρὸς τὴν τοιαύτην τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας ἀπολίθωσιν εἰς ἐποχήν, καθ' ἣν ὁ ἄλλος κόσμος εἶναι ὅλος κίνησις, ὅλος ζωὴ διὰ τὴν πρόοδόν του.

Τὸ ὑπουργεῖον μετὰ τὴν ὁποίαν ἔλαβε μεταῤῥύθμισιν, συγκείμενον ἐξ ἑτερογενῶν στοιχείων καὶ δεινῶς μεταξὺ τῶν φατριζόντων, παριστάνει μίαν ὑπόκρισιν ὅλως κωμικὴν, καὶ δὲν φαίνονται ἐν πάσῃ περιστάσει οἱ ὑπουργοὶ μεταξύ των συνηλλαγμένοι, εἰμὴ διὰ νὰ διατηρῶνται εἰς τὰς θέσεις των καὶ ἀπολαμβάνωσι τὰς ἐφημέρους ἰδιαιτέρας των ὠφελείας μόνον, ἐνῷ ἡ ἀποστολὴ ἑνὸς ὑπουργείου εἶναι ἡ διεύθυνσις τοῦ Κράτους. Οὕτω π. χ. εἴδομεν ἐν τῇ Βουλῇ κατὰ τὴν συζήτησιν τοῦ περὶ στρατιωτικῆς δυνάμεως νομοσχεδίου τοῦ ὑπουργείου τῶν στρατιωτικῶν, ὁ νέος ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν Λόντος παριστάνων τὴν πλέον ἐλεεινὴν φυσιογνωμίαν la plus triste figure ἀνέβη εἰς τὸ βῆμα καὶ ὑπερασπίζετο τὸν ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν δι' αὐτὰς ἐκείνας τὰς προσβολὰς γινομένας ἐναντίον του ὑπό τινων βουλευτῶν, διὰ τὰς ὁποίας αὐτὸς ὁ ἴδιος Λόντος μετ' ἄλλων τριῶν ὑπουργῶν, ὡς ἐξεθέσαμεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον μας, εἶχε συντάξει τὴν προτεραίαν ἡμέραν ὑπουργικὸν πρωτόκολλον κατὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν Κ. Μαυρομιχάλη, καὶ ἐζήτει τὴν ἔξωσίν του ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖον.

Ἡ διαγωγὴ τοῦ ἀνθρώπου τούτου αὐτὴ καὶ ἡ ὁμοία τῶν συντρόφων του εἶναι τὸ ἐπίμετρον τῆς πολιτικῆς ἡμῶν καταστάσεως καὶ τῆς ἠθικῆς τῶν ἀνθρώπων, τῶν ἀξιούντων νὰ διευθύνωσι τὴν τύχην τοῦ ἔθνους. Ὁποιαιδήποτε καὶ ἂν ἦναι αἱ ἀφορμαὶ τοῦ ν' ἀπορασίζῃ τι δημοσίως εἷς ὑπουργὸς, καὶ ἐκεῖναι τοῦ νὰ μεταβάλλεται ἀναισχύντως τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἀλλοίμονον ὅταν δὲν ἔχῃ αἰδῶ καὶ τόσην δύναμιν χαρακτῆρος τοῦ νὰ θυσιάζῃ ἑαυτὸν διὰ τὸ χαρτοφυλάκιον, καὶ ἔτι περισσότερον ἀλλοίμονον εἰς μίαν κοινωνίαν, ὑποκειμένην εἰς τοιαύτην κατάστασιν!

Ἐξουσία ἄνευ ἐξουσίας: Ἰδοὺ τὸ Ἑλληνικὸν ὑπουργεῖον· καὶ Ἔθνος ἄνευ Κυβερνήσεως: Ἰδοὺ ἡ κατάστασις μας· ὡς ἐκ τούτου ἀφοῦ ἕκαστος ὑπουργὸς κατεννόησε τὴν ἀποστολήν του καὶ ἐσυμβιβάσθη μὲ αὐτὴν, δύναται πᾶς τις νὰ ἐν-

---

ξένησεν ἕν μέρος τοῦ ὑπογείου κατακρημνισθέν. Παρετήρησε δὲ τὸ πρόσωπον καὶ τὸ ἀξιοθρήνητον λείψανον σώματος κεκρυμμένου ὑπὸ τὰς πρὸ ὀλίγου κρημνισθείσας πέτρας· καὶ μὴ δυναμένη νὰ ὑποφέρῃ ἐκεῖνο τὸ θέαμα, ἐπήδησεν ἔξω τοῦ ὑπογείου φωνάξασα δυνατὰ, καὶ ἐστάθη ὅτε ἔρθασεν εἰς τὸ λίθινον θυσιαστήριον. Ἐκεῖ ἔβλεπεν ἀκόμη τὸ ὀλέθριον ἐκεῖνο ὑπόγειον, καὶ μ' ὅλον ὅτι τὸ φάσμα δὲν ἐφάνη πλέον, ἤκουσε τὴν γοερὰν φωνήν του·

« Ἐνθυμοῦ τὸν ὅρκον σου· ἡ εὐτυχία σου ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ὑπακοῆς σου ».

Ἡ ἀδύνατος Ἐθελβίνα ἐναγκαλισθεῖσα τὸν σταυρὸν εἶπεν·

Ἡσύχασον, παναθλία σκιά. Ὀρκίζομαι ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου τούτου νὰ σὲ ἐκδικήσω, ἐὰν ὁ οὐρανὸς. . . .

Καὶ χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ τελειώσῃ τὸν λόγον της, ἔπεσε κατὰ γῆς ἀναίσθητος, καὶ ἔμεινε πολλὴν ὥραν εἰς ἐκείνην τὴν κατάστασιν τῆς λειποθυμίας. Ἐπιστηριχθεῖσα τέλος ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου, διὰ νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἦτον ἀκόμη εἰς τὸν ὀλέθριον ἐκεῖνον τόπον, ἐπῆρε τὸν λύχνον της διὰ νὰ παρατηρήσῃ τί ἐπίασεν ἡ χεῖρ της, καὶ εἶδε σῶμα νεκρόν.

Εἰς πᾶσαν ἄλλην περίστασιν ἡ θεωρία αὕτη ἤθελε τῇ προξενήσει φρίκην· ἀλλ' ἡ ψυχή της ἀπυηδημένη ἀπὸ τοὺς πρώτους τρόμους, δὲν ἦτο πλέον εἰς κατάστασιν νὰ φοβηθῇ ψυχρὸν λείψανον. Τὸ λογικόν της τὴν εἶχε παραιτήσει, καὶ ὅτε συνήρχετο εἰς ἑαυτὴν, ἠσθάνετο ζωηρότερον τὴν δυστυχῆ κατάστασίν της· τότε οἱ θόλοι ἀντήχουν ἀπὸ τὰς φωνάς της, ἡ δὲ ἠχὼ ἐπανελάμβανε τοὺς στεναγμούς της, καὶ τὴν κατέπληττε περισσότερον. Ἀποπλανημένη τέλος ἐγείρεται, συνάζει τὰς δυνάμεις της, τρέχει χωρὶς νὰ ἠξεύρῃ ποῖον ὁρόμον ἀκολουθεῖ, καὶ χάνεται μέσα εἰς τὸ σκότος τῶν εὐρυχώρων ἐκείνων τόπων, ὅπου ὀλισθήσασα ἔπεσεν. Ἐνῷ δὲ ἐπροσπάθει νὰ ὑποστηριχθῇ εἰς τὴν χεῖρα της, πιάνει κλειδίον τι, καὶ χωρὶς νὰ στοχασθῇ εἰς τί ἠδύνατο νὰ τῇ χρησιμεύσῃ ἐκεῖνο τὸ εὕρημα, δὲν ἠξεύρω ποῖον ἔνστιγμα τὴν ὠδήγησε νὰ βάλῃ τὸ κλειδίον εἰς τὸν κόλπον της. Μετὰ ταῦτα συνελθοῦσα ὀλίγον εἰς ἑαυτὴν, ἐμβαίνει εἰς τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ἔφερεν εἰς τὴν κλίμακα, ἀναβαίνει διαίως τὰς βαθμίδας καὶ φθάνει ἀπνευστὶ εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Ἡ ἡμέρα ἤρχισεν ἤδη νὰ ὑποφώσκῃ, ὁ δὲ εὐεργετικὸς λύχνος της, ὁ δροσερὸς καὶ καθαρὸς τῆς αὐγῆς ἀὴρ, διεσκέδασαν τὰς μελαίνας ἀναθυμιάσεις αἱ ὁποῖαι εἶχον σκοτίσει τὸ λογικόν της. Ἐξῆλθεν ἔπειτα ἀπὸ τὸ δωμάτιόν της, καὶ ἔτρεξε νὰ κλεισθῇ εἰς τὸν κοιτῶνά της, ὅπου ὁ ὕπνος, ὁ φίλος τῶν δυστυχῶν ὅστις μόνος δύναται νὰ τοὺς κάμῃ νὰ λησμονήσωσι τὰ δεινά των, ἦλθε νὰ παρηγορήσῃ τὴν ἀδύνατον Ἐθελβίναν. Ἡ γλυκεῖα καὶ σωτήριος ἐπιῤῥοή του ἀποκατέστησεν ὀλίγον τὴν ἡσυχίαν εἰς τὰς αἰσθήσεις της, καὶ ἠγέρθη ὅτε τὸ ὡρολόγιον ἐκτύπησεν ἐννέα ὥρας.— Ἀλλὰ, φεῦ! οἱ τρόμοι τῆς τελευταίας νυκτὸς κατέστρεψαν ἐντὸς ὀλίγου τὴν προσωρινὴν ἐκείνην γαλήνην, διότι ὁ ὕπνος δὲν ἀφαιρεῖ τὴν μνήμην.— Ἡ Ἐθελβίνα, ἐγερθεῖσα παρεδόθη εἰς τὴν στενοχωρίαν τῆς κατεσπαραγμένης καρδίας της.— Ἡ δύναμις τοῦ ἐκφράζειν εἶναι πολὺ ἀσθενὴς εἰς τὸ νὰ παραστήσῃ ὅ,τι ἔπασχεν.

Ὁ τραγικὸς θάνατος τοῦ πατρός της ἐνετυπόνετο πάλιν εἰς τὴν μνήμην της, ἡ δὲ εὐσπλαγχνία, ἡ ἀγανάκτησις καὶ ἡ φρίκη ἐπολιόρκουν τὴν ψυχήν της. Καὶ τώρα μὲν ἔρριττε συλλογιζομένη τὸν ἐπίσημον ὅρκον τὸν ὁποῖον ἔκαμε διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν φονέα τοῦ Γοδρρέδου, ἄλλοτε δὲ ἐξυψουμένη ὑπεράνω τῆς ἀδυναμίας τοῦ φύλου της, κατηγόρει ἑαυτὴν διὰ τοιαύτην ἄδικον μικροψυχίαν.

Ἡ ἱερὰ σκιὰ τοῦ πατρός μου ζητεῖ ἐκδίκησιν, καὶ θέλω τολμήσει νὰ τὴν ἀρνηθῶ. . .! Ἂς ὁπλισθῶ μᾶλλον μὲ εὐγενῆ γενναιότητα. . . . Ἂς προσπαθήσω νὰ μὴ φοβηθῶ τὴν φρίκην, τὴν ὁποίαν μέλλει νὰ μοὶ ἐμπνεύσῃ ἕνας βάρβαρος φονεύς. . . Ἂς λησμονήσω τὸν ἑαυτόν μου, καὶ ἂς ὑπακούσω εἰς τὰς διαταγὰς ἐκείνου ὅστις μοὶ ἔδοσε τὴν ζωὴν, καὶ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὴν ἐξουσιάζῃ. . . Συγχώρησον, εὐγενῆ Γοδρρέδε, τὴν δειλὴν ἀπορίαν μου. . . Ἐνίσχυσόν με νὰ ἐκδικήσω τὸ αἷμα σου, καὶ ἐπαρέ με ἔπειτα ἀπὸ τὴν ζωὴν ταύτην ἥτις μοὶ εἶναι βάρος περιττόν ».

Ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς φύσεως, ἐμψυχουμένη ἀπὸ τὸν ἀνατέλλοντα ἥλιον, διεσκέδασε τοὺς κατασπαρακτικοὺς ἐκείνους στοχασμούς. Ἡ κορυφὴ τῶν βουνῶν ἤρχισε νὰ χρυσόνεται ἀπὸ τὰς πρώτας ἀκτῖνας τοῦ ἀστέρος τῆς ἡμέρας, ἐδῶ δὲ καὶ ἐκεῖ ἐφαίνοντο περιπλανώμενα τὰ ἄγρια κριάρια πηδῶντα ἀπὸ κρημνοῦ εἰς κρημνὸν, καὶ ζητοῦντα τὴν ὑπὸ τῆς Προνοίας διορισθεῖσαν τροφήν των· ἔπειτα ἀναβαίνοντα καὶ αἰωρούμενα εἰς τὴν κορυφὴν τῶν βράχων, ἐγίνοντο ἀφανῆ διὰ μιᾶς, ὡς νὰ ἐβυθίζοντο εἰς ἄβυσσον τινα, καὶ πάλιν ἀνεφαίνοντο ἐντὸς ὀλίγου καὶ ἐχάνοντο ἀπὸ τὰ ὄμματα τῆς Ἐθελβίνας.

Τὸ θέαμα τοῦτο ἀπεμάκρυνεν ὀλίγον τὰς θλιβερὰς εἰκόνας αἱ ὁποῖαι τῇ ἐπαρουσιάζοντο. Οἱ κίνδυνοι τοὺς ὁποίους ἡ Πρόνοια ηὐδόκησε νὰ διασπείρῃ ὑπὸ τὰ βήματα τοῦ πτωχοῦ κριαρίου ἐκίνησαν τὴν περιέργειαν καὶ τὸ συμφέρον της· καὶ μ' ὅλην τὴν ἀνησυχίαν τῆς ψυχῆς της ἐφθόνησε τὴν τύχην καὶ τὴν κινδυνώδη ἐλευθερίαν τοῦ ἀγρίου ζώου, καὶ συνῆλθεν εἰς ἑαυτὴν λυπουμένη.

Τελευταῖον ἐμβῆκε πάλιν εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἡ δὲ κλίνη ἦτον ἀκόμη εἰς ἀταξίαν, καὶ τότε ἠσθάνθη πόσον ἀνώτητον

νοήσῃ ὁποία φρικτὴ παραλυσία κυριεύει εἰς ὅλους τοὺς κλάδους τῆς δημοσίου ὑπηρεσίας, διότι πᾶς ὑπουργὸς λέγει ἐν ἑαυτῷ: ἀφοῦ ἀρῆκα πᾶταν αἰδὼ καὶ συνείδησιν κατὰ μέρος, ἂς ἰδῶ τί πλειότερον δύναμαι νὰ ὠφεληθῶ διὰ τὰς ὀλίγας αὐτὰς στιγμὰς, καθ' ἃς εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν μένω καὶ γαία μιχθήτω πυρὶ διὰ τὸ γενικόν.

Ἀλλ' ὁ ῥοῦς αὐτὸς τῶν κακοπραγιῶν θὰ σταματήσῃ ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς, ὅστις εἶναι ἄγγελος λαὸς, ἂν καὶ φαίνεται κατεχόμενος ἀπὸ λήθαργόν τινα, εἰς τὸν ὁποῖον ἠθέλησαν νὰ τὸν βυθίσωσι, δὲν δεικνύει διὰ τῆς τοιαύτης αὐτοῦ καταστάσεως, εἰμὴ γενναιοψυχίαν καὶ καταφρόνησιν πρὸς τοὺς καταχραστὰς τῆς τύχης του, καὶ ὅμως εἰς πᾶσαν περίστασιν ἀποδεικνύει πρὸς ἔκπληξιν ὅλων, ὅτι εἶναι ὁ λαὸς ἐκεῖνος, ὅστις συναισθάνεται τὴν κυριαρχικήν του δύναμιν, καὶ ὁ ὁποῖος εἰς πᾶσαν ὥραν, καθ' ἣν θελήσει δύναται νὰ βελτιώσῃ τὴν τύχην του καὶ κατὰ τῆς ἰσχυρᾶς θελήσεώς του κανεὶς δὲν δύναται ν' ἀντισταθῇ.

Ἂς ἀναμένωμεν· ὅλα τὰ πράγματα ἔχουσι τὸν φυσικόν των δρόμον· οἱ καρποὶ πρέπει νὰ συλλέγωνται ὡριμασμένοι.

(Ἐκ τῆς ἐφημερίδος τῶν Συζητήσεων).

Κύριε Συντάκτα τοῦ Ἑρμοῦ.

Ἐπειδὴ διάφοροι ὁμοεθνεῖς μας Ἕλληνες πλοίαρχοι ναυλωθέντες ἐσχάτως εἰς τοὺς λιμένας τοῦ Δουνάβεως, ὑπέγραψαν ναυλοσυμφωνητικὰ, εἰς ξένας διαλέκτους συντεταγμένα, τὰ ὁποῖα περιεῖχον ὑποχρεώσεις ἐκ μέρους των τοσοῦτον ἀπολύτους, ὥστε εἰς περιπτώσεις τινας ἠδύναντο αὗται νὰ τοὺς ζημιώσωσι μεγάλως, κρίνω ἀναγκαῖον νὰ εἰδοποιήσω περὶ τούτου τοὺς ὁμοεθνεῖς μας πλοιάρχους, νὰ μὴν ὑπογράφωσι τοῦ λοιποῦ συμβόλαια εἰς γλῶσσαν ἄγνωστον εἰς αὐτοὺς, καὶ ἔχοντα πολλάκις διαφορετικὴν ἔννοιαν, ἀλλὰ νὰ προσέχωσιν ὥστε νὰ μὴν ἀναδέχωνται εὐθύνας, ἕνεκα τῶν ὁποίων νὰ τρέχωσι κίνδυνον τοῦ ν' ἀπολέσωσι τοὺς ναύλους των, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὰ τὰ πλοῖά των. Ἤκουσα πρὸς τούτοις πλοιάρχους τινας παραπονουμένους, ὅτι τὰ φορτία των ὡς πρὸς τὰ σκανδάλιά των εὑρίσκονται ἐλλειπῆ εἰς τὸν τόπον τῆς παραδόσεως, καὶ ἐξετάζων ἀνεκάλυψα τὴν αἰτίαν, ὅτι οἱ πλεῖστοι αὐτῶν ναυλούμενοι ὑπὸ κάθαρσιν παραλαμβάνουν τὰ φορτία καὶ τὰ σκανδάλιά των, ὡς τὰ παραδίδει πρὸς αὐτοὺς ὁ φορτωτὴς, καὶ ἀνεξετάστως ὑπογράφουν τὰ φορτωτικὰ. (di fermo) ἤτοι ὑποχρεωτικῶς, διά τε τὸ μέτρον καὶ τὸ βάρος. Καὶ ταῦτα συμβαίνουν, διότι δὲν συνιστῶνται εἰς κἀνένα ἐκ τῶν ἐκεῖ ἐμπόρων πρὸς οἰκονομίαν τῆς προμηθείας, καὶ ἕνεκα τούτου ζημιούμενοι πολλὰ περισσότερα ἀφ' ὅσα ἤθελον πληρώνει διὰ προμήθειαν, ἀδικοῦν καὶ τὸ βαλάντιόν

Νέα Χαλιμᾶ περιέχουσα ὄχι τερατώδεις καὶ ἀσέμνους μύθους, ὁποίους ἡ ἐν Βενετίᾳ ἐκδιδομένη τρίτομος Χαλιμᾶ, ἀλλὰ διηγήματα περιεργότατα, τερπνότατα καὶ ἠθικὰ, μεταφρασθεῖσα κατ' ἐκλογὴν ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ καὶ Γαλλικοῦ εἰς ὕφος γλαφυρὸν καὶ ἁπλοῦν, καὶ διῃρημένη εἰς 4 τόμους, εἶναι ἑτοίμη διὰ τύπωσιν. Ὅστις τῶν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ Κράτους τυπογράφων καὶ βιβλιοπωλῶν ἐπιθυμεῖ νὰ ἀγοράσῃ τὴν μετάφρασιν ταύτην δύναται νὰ διευθυνθῇ εἰς τὸ ἐνταῦθα Τυπογραφεῖον τοῦ κυρίου Νικολάου Βαρβαρέσου.

AVVISO AI NAVIGANTI.

Il nuovo faro marittimo eretto sulle Punte Bianche dell' isola Grossa in Dalmazia è situato sulla punta che nella carta di cabotaggio del Mare Adriatico pubblicata dall' I. R. Istituto geografico militare in Milano, è indicata sporgente fra le Valli Susciza e Kolubinka distante circa 1 miglio dagli scogli Bacili che stanno a Maestro del detto faro. La sua posizione geografica è determinata dai seguenti elementi:

latiudine 44° 9′ Nord
longitudine 12° 29′ 30″ Est
dal meridiano di Parigi.

Questo faro viene illuminato durante le notti dal 1. gennaio 1849 da un apparecchio, alla Fresnel, di terzo ordine, a fuoco fisso variato di tre in tre minuti con lampi di luce preceduti e seguìti da brevi eclissi. L' altezza del fuoco luminoso è 125 piedi di Vienna, sopra il livello del mare e quindi la sua luce sarà visibile in tempo sereno da un osservatore posto a 12 piedi d' altezza sullo stesso livello, nella distanza di 17 miglia da 60 al grado.

Trieste, dalla Deputazione di Borsa.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΝΑΥΤΙΛΟΜΕΝΟΥΣ.

Νέος θαλάσσιος Φάρος ἐγερθεὶς ἐπὶ τῶν λευκῶν ἀκτῶν τῆς νήσου Γρόσσας ἐν Δαλματίᾳ κεῖται ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, ἥτις εἰς τὴν χάρτην τῆς ἀκτοπλοΐας τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης τὸν δημοσιευθέντα ὑπὸ τοῦ Α. Β. Γεωγραφικοῦ στρατιωτικοῦ ἐν Μεδιολάνοις καταστήματος ἐσημειώθη ὡς προχωροῦσα μεταξὺ τῶν κοιλάδων Σουστζίζας καὶ Κολουβίνκας, ἀπέχουσα ἓν περίπου μίλλιον ἀπὸ τους Βατσιλικοὺς σκοπέλους τοὺς κειμένους βορειοδυτικῶς περὶ τὸν Φάρον αὐτόν. Ἡ γεωγραφικὴ θέσις του ὁρίζεται ἐκ τῶν ἑπομένων στοιχείων·

Πλάτος 44° 9′ πρὸς ἄρκτον.
Μῆκος 12° 29′ 30″ πρὸς ἀνατολάς.
τοῦ μεσημβρινοῦ τῶν Παρισίων.

Ὁ φάρος οὗτος θέλει φωτίζεσθαι ἐν καιρῷ νυκτὸς ἀπὸ τῆς πρώτης Ἰανουαρίου 1849 ἐκ παρασκευῆς καθ' ὁμοίωσιν τοῦ Φρέσνελ τρίτης τάξεως, μὲ ἀδιάκοπον φῶς μεταβαλλόμενον ἀνὰ κάθε τρία λεπτὰ δι' ἀστραπῶν φωτὸς προηγουμένων ἢ ἀκολουθουμένων ἀπὸ βραχείας ἐκλείψεις. Τὸ ὕψος τοῦ φέγγοντος φωτὸς ἀπέχει ἑκατὸν εἰκοσιπέντε πόδας τῆς Βιέννης ἐκ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, καὶ ἕνεκα τούτου θέλει εἶσθαι ὁρατὸν ἐν καιρῷ νηνεμίας ἀπὸ παρατηρητὴν ἱστάμενον δώδεκα πόδας ἄνωθεν τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης ἐξ ἀποστάσεως δεκαεπτὰ μιλίων τῶν ἑξήκοντα βαθμῶν.

Ἐν Τεργέστῃ, ἐκ τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ χρηματιστηρίου.

ΕΙΔΟΠΟΙΣΙΣ

Ἡ ὑποφαινομένη εἰδοποιῶ, ὅτι ἠγόρασα παρὰ τῆς Σοφίας Ἰωάννου Δοντάκη, δύο χωράφια κείμενα ἐντὸς τοῦ χωρίου ῥούκλια τῆς Καρίστου συνορευόμενα τὸ μὲν ἀνατολικῶς μὲ χωράφιον τοῦ Δημ. Π. Μπαλτᾶ καὶ ἑτέρωθεν ἀπὸ τὸ τῶν ἀδελφῶν Χ. Νικολάου, τὸ δὲ ἕτερον, συνορεύεται ἀνατολικῶς μὲ τὸ τοῦ Παναγιώτου Ντέντε Δυτικῶς μὲ τὸ τοῦ Ζάχου Κουτσούκου καὶ ἑτέρωθεν μὲ τὸ τῶν ἀδελφῶν Χαζῆ Νικολάου καὶ Βράχου διὰ ὀραγμὰς 48 ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 652 καὶ ἀπὸ 22 10βρίου 1846 ἔτους συμβολαίου γενομένου ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικειακοῦ Παρέδρου Καρίστου Θ. Κότσικα. Ὅθεν εἰδοποιῶ ὅσους ἐπ' αὐτοῦ ἔχουν δικαίωμα ἀπαιτήσεως ἅς παρουσιασθῶσιν ἐντὸς τῆς προθεσμίας, ἄλλως δὲ παραγράφεται πᾶσα ἀπαίτησις.

Ἐν Καρίστῳ τὴν 12 Ἰαννουαρίου 1849.

Οἱ ἀγορασταί
Παγῶνα Παναγιώτου, Δημη. Ζσούφη
καὶ ὡς ἀγραμμάτου κατ' αἴτησίν της
Γ. Μιχαὴλ.

ἦτο τὸ νὰ λησμονήσῃ τὸ τοιοῦτον. Μὲ καρδίαν δὲ κλονουμενην ὑπὸ μυρίων ἐπιπόνων στοχασμῶν διευθέτησε πάλιν τὴν στρωμνήν της ὥστε νὰ μὴ δυνηθοῦν νὰ γνωρίσωσιν ὅτι ἀνεκάλυψε τὴν θύραν τῆς κλίμακος. Ἀφοῦ δὲ ἐτελείωσεν, εὑρέθη ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν της τὸ ξίφος τὸ ὁποῖον πιάσασα μὲ τρόμον κατέβρεξε μὲ τὰ δάκρυά της, λέγουσα.

« Τοῦτο λοιπὸν εἶναι τὸ ὀλέθριον ὄργανον, μὲ τὸ ὁποῖον ὁ Λεοπόλδος...! » καὶ οἱ θρῆνοι ἔπνιξαν τὴν φωνήν της.

Ἀφοῦ δὲ προσήρμοσεν εἰς τὴν λαβὴν τὴν λεπίδα τοῦ ξίφους, τὸ ὁποῖον εἰσήρχετο καὶ ἐξήρχετο εὐκόλως, τὸ ἐφύλαττε προσεκτικῶς. Ἡ ζωὴ καὶ ἡ εἰκὼν ἦσαν καὶ αὐτὰ κατὰ γῆς· αὐτὴ δὲ παρετήρει μὲ λύπην τὴν ζώνην, τὴν ὁποίαν ἡ ἰδία εἶχε κεντήσει καὶ δώσει εἰς τὸν πατέρα της καθ' ἣν ἡμέραν ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ Ἀβοῦρν ἀνεπιστρεπτί, διὰ νὰ γίνῃ σφάγιον τῆς χειρὸς τοῦ βαρβάρου ἀνεψιοῦ του.

« Τὸ τέρας! ἐφώναζε τότε· εἶναι ἀληθέστατον· ἰδοὺ τὰ φίλτατα ὀνόματα τῆς Οὐρσουλίνας καὶ τοῦ Γοδφρέδου, τὰ ὁποῖα μὲ εὐχαριστησίν μου ἐκέντησα.

Φεῦ! τὰ στίγματα ταῦτα μαρτυροῦσι τὸν αἱματηρὸν θάνατον τοῦ ἀξιολατρεύτου πατρός μου... Δίκαιε Θεέ, διὰ τί ἐσυγχώρησας τὸ φρικτὸν τοῦτο ἀνόμημα »;

Μετὰ ταῦτα ἐπροσπάθησε νὰ συστείλῃ τὴν ἀνόσιον ταύτην συγκίνησιν τῆς ψυχῆς της, καὶ προσηλώσασα τὰ ὄμματα ἐπὶ τῆς εἰκόνος, τὴν κατεφίλει καὶ τὴν κατέβρεχε μὲ τὰ δάκρυά της. Οἱ χαρακτῆρες τῆς μητρός της ἦσαν ἐγκεχαραγμένοι εἰς τὴν καρδίαν της· ἀλλ' ἡ σχεδὸν ζῶσα εἰκὼν τῆς Οὐρσουλίνας ἀνακαλέσασα εἰς τὴν μνήμην της εὐτυχῆ ἐποχήν, τὴν ἐκίνησεν εἰς ζωηροτέραν πικρίαν. Ἐνῷ δὲ ἔβαλλε τὴν εἰκόνα εἰς τὸν κόλπον της, εὑρέθη εἰς

τὴν χεῖρα της ἐν κλειδίον, χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἐννοήσῃ πόθεν τῆς ἦλθε, καὶ ἐνῷ τὸ παρετήρει προσεκτικῶς, τῇ ἐφάνη ὅτι ἦτο σπανίας κατασκευῆς καίτοι σκωριασμένον. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ τὸ φυλάττῃ, ὡς νὰ ἦτο βεβαία ὅτι ἤθελε τῇ χρησιμεύσει ποτέ. Ὅσα δὲ εἶχεν ἰδεῖ τὴν τρομερὰν ἐκείνην νύκτα ἦσαν βαθέως ἐγκεχαραγμένα εἰς τὴν μνήμην της, καὶ ἐνθυμεῖτο μάλιστα ὅτι ἀνέγνωσεν ἐπὶ τοῦ εἰς τὸ θυσιαστήριον σταυροῦ ταύτας τοὺς ἡμιεσβεσμένας λέξεις. Σταυρὸς τῆς ἐξομολογήσεως διὰ τοὺς ἐνόχους. Ἀλλ' εἰς μάτην ἐπροσπάθει νὰ ἐξηγήσῃ διὰ τί ὁ σταυρὸς καὶ τὸ θυσιαστήριον εὑρέθησαν εἰς ἐκεῖνα τὰ σπήλαια. Αἱ θλιβεραὶ αὗται ἀναμνήσεις τῆς ἀφήρουν τὸν ὕπνον, καὶ καθημέραν ἐφαντάζετο ὅτι τὸ ὀλέθριον ἐκεῖνο ὑπόγειον ἠνοίγετο ἔμπροσθέν της.

Ἔκτοτε ἡ Ἐθελβίνα διῆγεν ὁλοκλήρους ἡμέρας εἰς τὸ νὰ παραπονῆται διὰ τὴν ζωήν της, καὶ εἰς τὸ νὰ παραβάλλῃ τὰς δυστυχίας καὶ τὴν δουλείαν της μὲ τὴν ἐλευθέραν καὶ εὐτυχῆ ζωὴν τῶν ποιμένων τοὺς ὁποίους ἐθεώρει μακρόθεν ἐπὶ τῶν λόφων. Ἐπικαλουμένη δὲ τὸν θάνατον, ἐξηκολούθει καθημέραν, ὡς κινουμένη ὑπὸ ἐμφύτου ὁρμῆς, νὰ χύνῃ τὸ δηλητηριασμένον ποτὸν· καὶ ἀποστρεφομένη τὴν θανατηφόρον κλίνην, δὲν ἔβαινε πλέον εἰς τὸ μέγα δωμάτιον εἰμὴ διὰ νὰ σύρῃ τοὺς μοχλοὺς τῆς θύρας δι' ἧς ἔβαινον.

Ὁ Λεοπόλδος μαθὼν παρὰ τῆς Ἀγάθης τὴν μεταβολὴν τῆς αἰχμαλώτου του, ἀπέδιδε τὴν ἐπαισθητὴν ἀλλοίωσιν τῶν χαρακτήρων της εἰς τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δηλητηρίου, τὸ ὁποῖον ἐνόμιζεν ὅτι ἔπινε, καὶ εἰς τὴν ἄδικον ταύτην χαρὰν του ἐκόμπαζε, βλέπων ὅτι ἡ Ἐθελβίνα ἔμελλε μετ' ὀλίγον νὰ καταντήσῃ εἰς τὴν ἠθικὴν ἐκείνην φθορὰν, ἐξ ἧς ἤλπιζε νὰ κατορθώσῃ τὸ πᾶν.

Ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν ὁ Ῥυθμέρος φέρων τὸ γεῦμα εἰς τὴν κόμησαν τῇ εἶπεν.

« Ὁ Λόρδος Σαιντιβὲρ σὲ προσκαλεῖ κυρία μου, νὰ εὑρεθῇς αὔριον εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν διὰ νὰ ἦσαι παροῦσα εἰς τὰς τελετὰς, αἱ ὁποῖαι θέλουν ἀσφαλίσει τὴν τύχην του καὶ τὴν ἐλευθερίαν σου ».

« Τὴν ἐλευθερίαν μου! ἐφώναξεν ἡ Ἐθελβίνα παράφορος ὑπὸ χαρᾶς· τὸ ἤκουσα ἆραγε καλῶς; θέλει ἀποθάνει ὁ τύραννός μου....;

Καὶ τότε πηδήσασα ἀπὸ τὴν ἕδραν της, ἐπρόσθεσε.

« Τὰ δύφρακτα εἶναι ἀνοικτά.... Μέλλω λοιπὸν νὰ ἐλευθερωθῶ...! Ἄ! ὑπάγω ἂς σπεύσω νὰ ἐξέλθω ἐντεῦθεν ».

« Εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Σαιντιβὲρ θέλεις ἀπολαύσει τὴν ἐλευθερίαν σου, ἀπεκρίθη ὁ Ῥυθμέρος σταθεὶς ἔμπροσθέν της διὰ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ. Ὁμίλησον, θέλεις νὰ σὲ ὁδηγήσω εἰς αὐτόν »;

« Εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Σαιντιβὲρ »! ἐπανέλαβεν ἐκείνη ἔντρομος.

Ὁ σπινθὴρ τῆς ἐλπίδος ὅ,τε ἔλαμψεν εἰς τὴν καρδίαν της ἐσβέσθη παρευθὺς, ἀναλαβοῦσα δὲ τὴν δύναμίν της ὥρμησε πρὸς τὸ ξίφος τὸ ὁποῖον ἦτο κεκρυμμένον εἰς τὰ φορέματά της καὶ εἶπεν.

(ἀκολουθεῖ)

Ὁ Συντάκτης Θεμιστοκλῆς Προδρόμου.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΑΥΛΟΥ ΗΣΑΙΟΥ.

Ἐν Ἑρμουπόλει τὴν 2 Μαρτίου 1849.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ 379 ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ Ο ΕΡΜΗΣ

Ἀρ. 116

Εὐρετηρίου Ο

Ἐπὶ τῆς πτωχ. τῆς Ἀρ. Δ. Ταρποχτζῆ

Εἰσηγητὴς Δικαστὴς.

Ἀποπερατωθεισῶν τῶν ἐργασιῶν τῶν ἐπὶ τῆς πτωχεύσεως τοῦ Ἀργυρίου Δ. Ταρποχτζῆ προσωρινῶν Συνδίκων Ἀθ. Λαδοπούλου καὶ Δημ. Δοῦκα συμφώνως μὲ τὸ Ἄρ. 514 τοῦ Ἐμπορικοῦ νόμου.

Προσδιορίζομεν ἡμέραν μὲν πρὸς συνέλευσιν τῶν ἀναγνωρισθέντων δανειστῶν τοῦ μνησθέντος Ἀργυ. Δ. Ταρποχτζῆ τὴν τετάρτην τοῦ παρόντος μηνὸς Μαρτίου παρασκευὴν ὥραν τρίτην μετὰ μεσημβρίαν, τόπον δὲ τὸ κατάστημα τοῦ πρωτοδικείου Σύρου.

Ἐν Σύρῳ τὴν 1 Μαρτίου 1849.

Ὁ Εἰσηγητὴς Δικαστής

(ΤΣ). Α. Βουτζινὰς

ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ἐν Σύρῳ τὴν 1 Μαρτίου 1849.

Ὁ Γραμματεὺς

Δημ. Σχινᾶς.

Πρόσκλησις.

Τῶν ἐπὶ τῆς πτωχεύσεως τοῦ κυρίου Ἀργυρίου Δ. Ταρποχτζῆ προσωρινῶν Συνδίκων Ἀθανασίου Λαδοπούλου καὶ Δημητρίου Δούκα.

Πρὸς τοὺς δανειστὰς αὐτοῦ τοῦ πτωχεύσαντος, τῶν ὁποίων τὰ δάνεια ἐξετάσθησαν.

Κυρίους Κωνστ. Πετζάλην, υἱοὺς Π. Ῥάλλη, Ἀθ. Λαδόπουλον καὶ υἱὸν, Νικόλαον Ζ. Βλαστὸν, Ἀναστάσιον Σαῤῥῆν, Α. Ξηραδάκην, Ἄγγελον Γρέζον, Θεώδορον Ἰω. Ῥοδοκανάκην, Λεω. Εὐμορφόπουλον, Ἀργύριον Οἰκονόμον, Κάρλον Ἀλτὲρ διὰ Π. Ῥαπτὰν· Γ. Βαλτᾶν, Μ. Γαλάτην, Κ. Φραγκιάδην, Ἰω. Πριβιλέγκιον, διὰ Ἰω. Ξανθάκη, Κ. Φωκᾶν Βελούτζην, Ν. Ψιακῆν, Ζ. Θ. Μιταράκην, διὰ Α. Βενάκη Ἰω. Α. Ῥάλλην, Γ. Ἰουστινιανὸν, Δ. Βαφειάδην διὰ Κωνστάντζαν. Ταρποχτζῆ, Καυτατζόγλουν, Κασιέρην καὶ Ι. Δαναστάσην, Δ. Δούκαν διὰ Τοσίτζα, Ἀδ. Παστρὲ, Βαρδάκαν καὶ Γιαλούσην, Διαλυτικὴν ἐπιτροπ Ἀργοναυτῶν, Στερ. Κοντὸν, Δ. Κυπαρίσην χ Μ. Μαλκότζην. Ἰωάν. Μελετίου διὰ Βασιλοπούλου, υἱὸς Μ.Δ. Κούρτη, διὰ Λαδοπούλου, Ἐλισάβετ Γκίζη, Μ. Κοστιφοπούλου Ἀντ. Μικρουλάκην, Ζ. Θ. Κορωναῖον, διὰ Ἐῤῥίκον Στίγμαν, Ἰωάν. Γριμάλ. Π. Ὀρφανὸν, Δερβιὼ Αἱ ναὶ χ Συντρ. διὰ Γ. Ἰουστινιάνη, Θεόδ. Πούρπουραν, Γρ. Πάϊκον δι ἑαυτὸν καὶ διὰ τοὺς Δαβὶδ Λεβὲτ, χ υἱοὺς Βίκτωρ, Ἰω. Δέλτα, Ἀβρὰμ Ῥιτιρχάους, Π. Γεραλόπουλον καὶ ἀδελφοὺς, Κ. Γεραλόπουλον, Ἰω. Γεραλόπουλον, Ν. Μεταξᾶν, Παρασκευᾶν Χ. Ἀνδρέου, Ἰάκωβον Καγκάδην, διὰ Δημήτριον Καγκάδην, Μ. Φ. Σαλβάγον, Ν. Ζυγομαλᾶν, Ζ. Α. Βοῦρον διὰ Ἰω. Βούχλερ, διαλυτικὴν ἐπιτρ. Φίλων Ἀσφαλιστῶν, Κυριακὸν Βασιλιάδην, διὰ τοῦ Ἀνδρ. Νάυτη, Κάρλον Ἀλτὲρ δι ἀδελφοὺς Βίνκλερ, Α.Σ. Μαλανότη, Πελ. καὶ Συντρ. Γ.Κ. Ῥάλλην, διὰ Ἰωάν. Γαμπερούτζη καὶ υἱοὺς, διὰ τὴν ἑταιρίαν Καρτάριαν, Ι.Β. Βουλφίγγ, διὰ Βασιλοπούλου, καὶ Πάϊκου.

Ἐπειδὴ ἀποπερατωθεισῶν τῶν ἐργασιῶν τῶν ὑποφαινομένων, προσδιωρίσθη παρὰ τοῦ ἐπὶ τῆς πτωχεύσεως ταύτης εἰσηγητοῦ δικαστοῦ κυρίου Ἀθανασίου Βουτζινᾶ ἡμέρα πρὸς συνέλευσιν τῶν ἀναγνωρισθέντων δανειστῶν αὐτοῦ τοῦ πτωχεύσαντος κυρίου Α. Δ. Ταρποχτζῆ, κατὰ τὸ ἄρθ 514 καὶ ἑπόμενα τοῦ Ἐμπορικοῦ νόμου, ἡ τετάρτη τοῦ παρόντος Μαρτίου μηνὸς ἡμέρα παρασκευὴ καὶ ὥρα τρίτη μετὰ μεσημβρίαν, τόπος δὲ τὸ κατάστημα τοῦ ἐνταῦθα Πρωτοδικείου, καὶ ἐπειδὴ τὰ δάνεια ὑμῶν κύριοι ἀνεγνωρίσθησαν καὶ ἔγειναν δεκτὰ εἰς τὰ χρέη τῆς πτωχεύσεως, σᾶς παρακαλοῦμεν διὰ τῆς παρούσης μας νὰ συνέλθητε εἰς τὴν συνέλευσιν ταύτην κατὰ τὴν ὡς ἀνωτέρω προσδιορισθεῖσαν ἡμέραν, ὥραν καὶ τόπον.

Ἐν Ἑρμουπόλει τὴν 2 Μαρτίου 1849.

Οἱ Πρ. Σύνδικοι

Ἀθ. Λαδόπουλος

Δημήτριος Δούκας

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΑΥΛΟΥ ΗΣΑΙΟΥ